

En sorgelig åminnelse

öfver

Ulfstämman
pansfartöget

Nusalkas

undergång utanför Helsingfors

stad tisdagen den 19

septemb. 1893.

Besjungen af

Frans August Kafelius.

Pris 15 penni.

En sorgelig åminnelse

öfver pansarfartyget Rusalkas undergång
utanför Helsingfors stad

tisdagen den 19 september 1893.

Melodi: »Tuolla pohjan lahden rannalla» j. n. e.

1. För allmänheten en forgesång
Säg åter ännar besjunga,
Om Rusalkas stora undergång,
Hemst båd' för gamla och unga.
2. Fins ej någon från Rusalka kvar
Som om färden berätta kan?
Det frågas ständigt, men gifs ej swar,
Enär ingen sig rädda hann.
3. Från Nerval båten i lugn utgick
Att hemåt vägen sin bana,
Att den sen så fort sin ände fick
Det ju ingen kunde ana.
4. Ensam, utan hjälp Rusalka blef
På storm upprörda hafwets wäg.
På ett grund den sedan troligt dref,
Och der sin sista stund den såg.

5. Hafwets dystra botterlöfsfwall
Har det uti sin asgrund sänkt;
Windens styrka och orlanens makt
Rusalkas starke pansar sprängt.

6. En örlogsgigg i land har drifwit,
Ödd i den låg en ryst flotist.
Hwad af de andra männe blifwit
Wet ingen mensta än förwisst.

7. Man säger nog att tvåhundra lif
Till botten med Rusalka gått.
Då ha de lemnat all strid och lif,
Och dödens lugn i böljan fått.

8. Västar söka och alla kaptas
Olycksstället först att hinna.
Och många barn och qwinnor hoppas
Kära anförwandter finna.

9. Rusalka war stätelig och stor,
För krigaren en säler hård;
Wen sjönymfens tunga, swarta flor
Wetäcker nu dess sista färd.

10. Pansar klädd i mång' storm och fara
Rusalka länge hi har stått,
Och soldaters tappra skara
Ä däcket på densamma gått.

11. Nu ingen mera på däcket går,
De gått till dödens fälla land,

Rusalka ej mer' man ståda får,
Den ligger djupt i wikens sand.

12. Hwad tidens tand ej tära kunnat,
Det gjorde hafwet på en stund.
Dess dystra öde war förlunnat,
Den stött i förtid uppå grund.

13. Mången hustru sin man har mistat,
Månet barn blifwit faderlös;
Många wänner ha wänner mistat,
Mången bror blifwit broderlös.

14. Åh, hur djupt ur mången sluten barm
Du en salta suck sig bryter.
Ja, månet öga på tårar arm
Du i strida floder flyter.

15. De stå och gråta wid grafwens rand,
Gråta dem som lemnat denna werld,
Gråta dem som waktat fosterland
Och skyddat oss med starpa swärd.

16. De ock warit mångens enda stöd
Och salnan dertför dubbel är,
Th mången kommer att lida nöd
Bland matar som än' äro här.

17. O! blåa bölja hwad ha' de gjort
Att så säkert dem du böljer.
Hwarför har du oberedt och fort
Stiljt man och hustru alltid åt.

18. Af de många du ingen skonat
Att budskap till werlden föra.
De hafwa alla nu försonat
De fel man ej mer' får höra.

19. Så ytterst kall och mörk är grafwen,
Så dystert och så hemsk dess rand.
Den bryter tunga wandrings stafwen,
Den förer till ett okänt land.

20. Den suck en sorgsen mala sänder
Till frigaren ej mera när.
Till hafwets botten mer' ej länder
Den faderlösas heta tår.

21. Å den sista domedagen dock
Stall allt förklarar warda.
Då skola dessa tvåhundra och
Uppstå, och tala om sin fara.

22. Nu hel'ga hymner alla sjunga
För dessa tappva frigare,
Som nu i wåta grafwen gunga,
I Finsta wakens bölja blå.

23. Många böner och uppsändas
För dessa mäppers sista strid,
Och många ljus i templen tändas
För dessa själar's ro och frid.

24. Ja, i frid och ro de hwila må
Efter slutat jordiskt wärf,

Och sedan en himmelsk glädje få,
När alla åter skall uppstå.

25. Du mensklighet som sjunger åter
Om pansarskeppets undergång,
Dig samma öde och lan hända
Då sjunga wänner forgesång.

26. Af detta wi äfwen lärdom få
Som oss alla till nytta är:
Att på döden allt beredda gå
Så länge som wi wandra här.

27. Ej ingen wet när lifwets lampa
Utaf dödsengeln släcks ut.
Ingen wet när vår korta lefnad
Hunnit till dödens sköna slut.

28. Allastädes oss faran möter
Wad' uppå land och uppå sjö.
Man ej wet när på den man stöter,
Man ej wet när man måste dö.

29. Ej ung, ej gammal den skona gör,
Alla för dess lte falla.
Himmelske fader oss derför hör
Innan du låter oss kalla.

30. Skydda, styr och fräls ditt eget folk,
Samla din egen blinda hjord,
Lärdom, mod och styrka alla gif
Att rätt förstå ditt lifsens ord.

31. Vår oss rätt förstå ditt helga ord,
Vår oss bedja för dem alla,
Vår oss, att endast du är smord,
Vår oss endast dig åkalla.

32. Döm icke alla wilsseförda,
Döm dem ej med stolt förakt,
De ha i hjertat tunger börda
Som synden på dess skuldra lagt.

33. Din helga hand rädd dem som falla,
Förlunna nådens milda ljud,
De wilsseledda återkalla,
Hör oss, O, milde Herre Gud.

